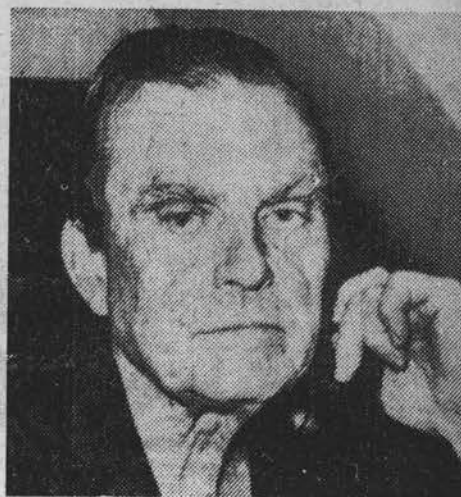

משימה

אני חושב בחיל ובכרעה, שהייתי מצדיק את חיי
 לו רק הייתי מצליח להתעלות לודוי צבורי
 תוך כדי גלוי השקר, שלי ושל תקופתי:
 מותר היה לנו להגיב בקרקורם של גמדים ושל דמונים
 אכל מלים נקיות וכעלות כבוד היו אסורות
 בעונש חמור כל כך, שאם מישהו העז לכשא אחת מהן
 נחשב לאבוד אפלו בעיני עצמו.

צ'סלב מילוש

מפולנית יעקב בסר

ארס פואטיקה?

תמיד התגעגעתי לצורה תפישיה יותר,
 שלא תהיה שירה יותר מדי ולא יותר מדי פרוזה
 ושחאפשר הדברות מבלי שתחשוף
 את המחבר או את הקורא לענויים מן הדרך הגבוהה.

בעצם מהות השירה יש משהו בלתי נאה:
 קם מתוכנו דבר שלא ידענו שהוא ישנו בתוכנו,
 או אנחנו ממצמצים בעינים כאלו מתוכנו זינק נמר
 ועמד באור ונכבו מכה בצדדיו.

על כן בצדק נאמר שדימוניון מכתיב את השירה,
 אם כי, הרואים בו ודאי מלאך מפרזים כפי הנראה,
 קשה להבין מאין באה יוהרת המשוררים
 כשלא פעם הם נכלמים בהתגלות חולשתם.

אתה אדם נכון ירצה להיות מדינה של דמונים,
 המתנהלים בתוכו כמו בבית, מדברים בהמון לשונות,
 כאלו לא די להם בגנבם את הפה והיד שלו
 מנסים לנוחיותם להמיר את גורלו?

משום שכל דבר חולני הוא בעל ערך היום,
 מישוהו עלול לחשוב שאני רק מתלוצץ
 או שהמצאתי עוד דרך אחת
 כדי לפאר את האמנות בעזרת האירוניה.

היו זמנים כאשר קראו רק ספרים חכמים
 המסיעים לשאת כאב ואסון,
 אבל זה בכל זאת לא כמו להציץ
 באֵלף יצירות הנובעות ישר מן הקליניקה הפסיכיאטרית.

והעולם הרי שהוא שונה ממה שנדמה לנו
 וגם אנו לא מה שעולה מתוך פטפוטינו.
 לכן שומרים בני האדם על שתיקה מכובדת,
 וכך הם זוכים בהערכת קרובים ושכנים.

ותרון זה של השירה, אשר מזכיר לנו
 עד כמה קשה להותר אותה דמות,
 כי הבית שלנו פתוח והמפתח איננו בדלת
 ואורחים סמויים נכנסים ויוצאים.

מיון, שמה שאני מספר כאן איננו שירה,
 פי שירים מותר לכתוב לעתים רחוקות ובאי-רצון,
 תחת לחץ בלתי נסבל ורק עם תקנה,
 שלא בידי רוחות רעים, אלא בידי רוחות טובים אנחנו מכשיר.

כל כך מעט

כל כך מעט אמרתי,
 ימים קצרים.

ימים קצרים,
 לילות קצרים,
 שנים קצרות.

כל כך מעט אמרתי,
 לא הספקתי.

הלב שלי התעייף
 מההתפעלות,
 מצער,
 מתריצות,
 מתקנה.

לועז של לוחית
 חזר וננעל עלי.

ערום שכבתי על חופי
 איים שוממים.

הלוחית הלכן של העולם
 חטף אותי עמו אל התהומות.

ועכשיו אינני יודע
 מה היה אמיתי.

סטניסלב גרוכוביאק

מפולנית: שמעון לויט

יעקב נאבק עם המלאך

אתה בי בלחם באבן במקדש
 אני כך בצלע

אתה — כבשני מגנים — בכנפים חמוש
 אני — בקמטי המצח

מאחוריך האש וצבאות הכרובים
 ומאחורי — קברי

אתה בי בזהר באשה ובקנקן
 אני כך בקבר